

Jacke Sjödin

Jag trodde jag spelade badminton

Ganska ofta har vi en inre bild av hur vi ser ut i olika sammanhang. Och ibland krackelerar den där bilden fullkomligt. Det kan säkert vara nyttigt för den så kallade självbilden, men det kan också vara förödande för det lilla självförtroende man eventuellt en gång hade. Detta sagt som introduktion till nedanstående nedslående historia.

I den ständiga jakten på god vigör försöker jag ägna mig åt diverse ssysättningar av motionskaraktär. Det är lite tennis här, lite innebandy där och lite jagande av mina fem barn både här och där. Men den motionsidrott som har legat mig allra varmast om hjärtat, det har varit badminton. En perfekt mix av lek, tävling, flås och teknik.

Jag började motionsspela badminton redan 1992. Ganska snabbt kände jag att jag utvecklades. Jag blev bättre och bättre för varje match, och efter några år kände jag att jag i det närmaste var en fullfjädrad badmintonspelare. Jag var snabb, lätt, uthållig, smidig, stark och tekniskt närmast fullfjädrad (ursäkra uttrycket.). Jag hade kunnat ge vilken elitspelare som helst en match!

Men så hände det en dag för några år sedan att en kompis följde med för att vara publik under en av mina badmintonbataljer, och denna kompis hade samma dag köpt en

ny fin videokamera. Och han roade sig under matchen med att från alla vinklar och vår filma mig och min badmintonpartner under den timslånga kampen (som jag för övrigt förlorade).

När vi kom hem så kopplade vi in videokameran i TV:n, och jag ska erkänna att jag hade relativt höga förväntningar inför det jag skulle få se i rutan. Det hade varit en bra match, och jag väntade mig något som kunde tas för ett sportspegelinslag med en muskulös, spänstig Sjödin in action - en atlet som for som en furie runt banan med ett snyggt, hårt tillslag på bollen, resulterande i ett ekande "smack, smack, smack" runt väggarna i badmintonhallen!

Men när filmen började rulla brast något inom mig. För det var ingen muskulös atlet där i rutan. Filmens huvudperson var istället en tjock, flintskallig farbror. I slow motion!!! Han rultade runt banan på ett besynnerligt klumpigt sätt, och han var illröd i ansiktet hela tiden och stånkade och stönade så att man var sugen att omedelbart kasta sig över honom och ge honom hjärtmassage! Han var smidig ungefär som ett kassaskåp, och han slog fjösiga, aviga, lösa slag resulterande i spridda "kloink, fjutt, klick".

Under ett par sekunder var jag säker på att det inte var jag! Att han hade filmat andra personers badmin-

tonmatcher också (sin farfars, typ). Men mycket snart insåg jag fakta. Och jag stod alldeles stilla och stirrade in i TV:n och kände plötsligt det mentala bråddjup som fanns mellan min inre bild och den sanna bilden. Det var faktiskt jag! Den trinde farbrorn hade mina brallor och samma t-shirt som nu låg genomblot av svett i badrummet, och dessutom mötte han samma spelare som jag just torskot mot, så det fann - tyvärr - inga tvivel.

Då slutade jag spela badminton. Jag höll mig på behörigt avstånd från badmintonhallen i ett par år, innan jag till fullo hade bearbetat upplevelsen framför TV:n, och pulvriserandet av mig själv som idrottsatlet.

Någon som vill ta ett parti luffarschack?

Jacke Sjödin